

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 212/2026
25.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Татомира Лековића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Татомира Лековића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то једне ловачке пушке, двоцевка, бокерица, марке „...“, модел „...“, калибра 12, фабричког броја ...

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и да надокнади трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд донети посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Татомира Лековића, па је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Татомир Лековић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине у целини пресуде Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно разматрање и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеном изрећи блажу осуду. У прилогу захтева бранилац окривљеног је доставио решење Основног суда у Сјеници КВ-10/2025 од 07.03.2025. године, без клаузуле правноснажности.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из става 4. члана 485. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац у поднетом захтеву истиче да је суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеном АА повредио одредбу члана 55. КЗ, будући да у конкретном случају нису били испуњени услови за примену према окривљеном института поврата из члана 55. КЗ. У прилог свог става, бранилац наводи да како је пре правноснажног окончања предметног кривичног поступка и то пре доношења другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године донето решење Основног суда у Сјеници КВ-10/2025 од 07.03.2025. године којим је окривљеном АА брисана осуда по пресуди Основног суда у Сјеници К.бр.52/18 од 04.05.2018. године којом му је због извршења кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. КЗ изречена новчана казна у износу од 50.000,00 динара, а која пресуда је постала правноснажна дана 06.06.2018. године и извршна дана 21.06.2018. године, то се стога окривљени сматра неосуђиваним по наведеној пресуди, па је суд приликом доношења одлуке о кривичној санкцији неправилно применио одредбу члана 55. КЗ и неправилно окривљеном као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност по наведеној пресуди и није му ублажио казну.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Пре свега, како је бранилац окривљеног у прилог свог става, уз поднети захтев за заштиту законитости, доставио решење Основног суда у Сјеници КВ-10/2025 од 07.03.2025. године које није снабдевено клаузулом правноснажности, а којим решењем је усвојена молба за рехабилитацију окривљеног АА од 24.02.2025. године и утврђено да је наступила законска рехабилитација окривљеног по правноснажној пресуди Основног суда у Сјеници К.бр.52/18 од 04.05.2018. године којом му је изречена новчана казна у износу од 50.000,00 динара, те је одређено да ће брисање ове осуде извршити МУП РС, Служба за казнену евиденцију ПУ Нови Пазар и да према окривљеном престају све правне последице осуде, те да ће се окривљени по наведеној пресуди сматрати неосуђиваним, то је Врховни суд, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, најпре прибавио обавештења о разлозима из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП који су истакнути у поднетом захтеву за заштиту законитости. Из прибављеног обавештења датог Врховном суду од стране Основног суда у Сјеници, а о чему је дана 25.02.2026. године сачињена и службена белешка од стране судије известиоца, произилази да је решење Основног суда у Сјеници КВ-10/2025 од 07.03.2025. године постало правноснажно дана 17.04.2025. године.

По налажењу Врховног суда, како из прибављеног обавештења произилази да је решење Основног суда у Сјеници КВ-10/2025 од 07.03.2025. године постало правноснажно дана 17.04.2025. године и то након доношења другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 150/25 од 03.04.2025. године којом је правноснажно окончан предметни кривични поступак, то се дакле окривљени у моменту доношења побијане првостепене и другостепене пресуде сматра осуђиваним по пресуди Основног суда у Сјеници К.бр.52/18 од 04.05.2018. године која је постала правноснажна дана 06.06.2018. године, а која пресуда је наведена у извештају из КЕ за окривљеног АА који се налази у списима предмета.

Имајући у виду наведено, те имајући при томе у виду да из списка предмета произилази да је окривљени пресудом Основног суда у Сјеници К.бр.52/18 од 04.05.2018. године која је постала правноснажна дана 06.06.2018. године осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара због извршења кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. КЗ, дакле да је окривљени раније осуђен за умишљајно кривично дело и да од те осуде па до момента извршења предметног умишљајног кривичног дела није протекло 5 година, то је суд могао да у конкретном случају окривљеном, приликом одлучивања о кривичној санкцији коју ће му изрећи, у смислу одредбе члана 55. КЗ, узети као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност по напред наведеној пресуди. Следствено свему напред наведеном, по налажењу Врховног суда, првостепени суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеном АА и то осудом на казну затвора у трајању од 2 (две) године није повредио одредбу члана 55. КЗ која регулише институт поврата, већ је у конкретном случају у односу на окривљеног правилно применио наведену одредбу.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева својим наводима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама и то посебно везано за постојање умишљаја на страни окривљеног за извршење предметног кривичног дела, истицањем да из изведених доказа произилази да окривљени АА није видео тренутак када је његова снаха ББ одложила спорну ловачку пушку на задње седиште његовог моторног возила и да је то сазнао тек у тренуку када га је полиција зауставила и питала шта му је то на задњем седишту возила, а који наводи браниоца окривљеног суштински представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да суд није на правилан начин ценио олакшавајуће и отежавајуће околности које је утврдио на страни окривљеног, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Татомира Лековића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић